

ἀγριοαντράκλα ή, ένιαχ. ἀγριοαντράκλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀντράκλα.

Ἡ ἀγρία ἀντράκλα. Συνών. ἀγριοχλιμίτζα.

ἀγριοαρακάς ό, Κύθν. Μήλ. ἀγριοαρακάς Ἴων. (Κρήν.) ἀγριοάραχο τό, Αἴγιν. ἀγριοάραχο Αἴγιν. ἀγριοά-
χυρο Αἴγιν. ἀρκάχερον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀρακάς.

Εἶδη τοῦ φυτοῦ βίκου (vicia) τῆς τάξεως τῶν ψυχαν-
θῶν (papilionaceae), κτηνοτροφικά (πβ. ΠΓεννάδ. 197).

1) Βίκος ό δασύκαρπος (vicia dasycarpa) Κύθν. Μήλ. Συνών. ἀρακάς, σκοτισμάρα. 2) Βίκος ό Σιβδόρπειος (vicio Sibthorpii) Κύθν. Συνών. ἀγριο-
βίκος, ἀγριοόρροβη. 3) Βίκος ό στενόφυλλος (vicia angustifolia) Αἴγιν. Συνών. ἀγριοκούκκι. 4) Βίκος
ό λεπτόφυλλος (vicia tenuifolia), ἄγριον ή καλλιεργού-
μενον ὡς κτηνοτροφικόν Αἴγιν. Συνών. ἄχυρο μαῦρο
(ιδ. ἄχυρο). [**]

ἀγριοάφκος ό, Ζάκ. ἀγριοάφκος Ζάκ. ἀγριοάφ-
κους Λήμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἄφκος.

Τό φυτόν λάθυρος ό ὠχρος (lathyrus ochrus) τῆς
τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), ό τοῦ Θεοφρ.
ὠχρος (Ἴστ. φυτ. 8,3,1). Συνών. ἀγριομπίζι, ὠχρος.
Πβ. ἀγριολαθούρι, ἀρακάς, ἀφάκη. [**]

ἀγριοβαβούλι τό, Λεξ. Βερ. 147.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βαβούλι.

Τό φυτόν λάθυρος ή ἀφάκη (lathyrus aphaca) φέρον
τά σπέρματά του έντός θυλακίων (ιδ. ΜΣτεφανίδ. έν Λεξι-
κογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 221) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν
(papilionaceae). Πβ. ΠΓεννάδ. 595. [**]

ἀγριοβαθρακοκίλα ή, ἀμάρτ. ἀγριουβαθρακου-
κίλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βαθρακοκίλα.

1) Ἀγριολάχανον, πιθανῶς βατράχιον τό χνοῶδες
(ranunculus lanuginosus) τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν
(ranunculaceae). Συνών. βαθρακίλα. 2) Τό φυτόν
βατράχιον τό ὀλέθριον (ranunculus sceleratus), τό
παρ' ἀρχ. θρυλικόν τῆς Σαρδηνίας βότανον, τό προκα-
λοῦν τὸν σαρδώνιον γέλωτα. Πβ. καὶ ἀβδελλόχορτο,
νεράγκουλο, προβατάρεις. [**]

ἀγριοβαλανιδεά ή, ΠΓεννάδ. 257 Λεξ. Περίδ. Βυζ.
ἀγριοβελανιδεά Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βαλανιδεά.

Διάφοροι δρύες θαμνώδεις ή δένδρα μεγάλα με βαλά-
νους μικράς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λεγομένην ἡμερην
βαλανιδεάν (quercus aegilops) τὴν δίδουσαν καρπὸν
μεγαλύτερον καὶ χρήσιμον εἰς τὴν βαφικὴν καὶ τὴν βυρσο-
δεψίαν, ἰδίᾳ δ' ὁμως 1) Δρύς ή μαλλωτή (quercus
lanuginosa), τῆς ὁποίας κοινότεραι ποικιλίαι εἶναι αἱ
quercus lanuginosa varia pinnatifida, quercus lanu-
ginosa varia brachyphylla, ήτοι ή πλατύφυλλος δρύς
τοῦ Θεοφρ. ή φηγὸς φέρουσα τὰς ἐδωδύμους βαλάνους τὰς
φηγοὺς ένθ' άν. Συνών. γρανίτσα, δέντρο, ήμεράδι.

2) Δρύς ή κηρεῖς (quercus cerris) ένθ' άν. Συνών.
ἄγρια ή μικρὴ βαλανιδεά (ιδ. βαλανιδεά). [**]

ἀγριοβάλανο τό, ἀμάρτ. ἀγριοβέλανο άγν. τόπ.
ἀγριοβέλανο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγριοβέλανον Καλαβρ.
(Καρδ.) ἀρκουβέλανο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βάλάνι.

1) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοβαλανιδεᾶς ένθ' άν. 2) Ἡ
ἀγρία βαλανιδεά Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) [**]

ἀγριοβάλσαμο τό, ἀμάρτ. ἀγριοβάρσαμο Κρήτ.
ἀγριοβάρσαμος ό, Κρήτ. ἀγριογιοβάρσαμος Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βάλσαμο.

1) Ὁ ἄγριος ήδύοσμος (menta silvestris ή longi-
folia) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae). Πβ. ἀγριο-
δυοσμος. 2) Ὁ ἄγριος βασιλικός. Πβ. ἀγριοβασι-
λικός 5. [**]

ἀγριοβαρβάρα ή, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. Βαρβάρα.

Πιθανῶς τό φυτόν κανκαλὶς ή παράλιος (caucalis
maritima) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae).
Συνών. ἀγριοκαρύδα. [**]

ἀγριοβασιλικεά ή, ἀμάρτ. ἀρκοβασιλιτᾶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βασιλικεά.

Φυτόν, οὐ ό χυμὸς μεθυστικόν διὰ ψάρια.

ἀγριοβασιλικός ό, κοιν. ἀγριοασιλικός Κάρπ.
ἀγριουβασιλ'κός Ἡπ. ἀγριοβασιλικό τό, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βασιλικός.

Τὰ πρὸς τὸν κοινὸν βασιλικὸν ὅμοια ἄγρια χόρτα

1) Τό φυτόν ἐλξίνη ή Ἰουδαϊκή (parietaria Judaica)
τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (urticaceae) Λέσβ. Σκῦρ.
Συνών. ἀνεμόχορτο. 2) Τό φυτόν ἐλελίσφακον τό
ἐρυθρανθὲς (salvia sclarea) Ἡπ. Συνών. ἀγιάνης.

β) Ἐλελίσφακον τό ἱεροβοτανῶδες (salvia verbe-
naca) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae), ὅμοιον πρὸς
ἄγριον ήδύοσμον, χρήσιμον ὡς βότανον πρὸς τὴν ταχεῖαν
ἐπούλωσιν πληγῶν Ζάκ. Συνών. βοιτυρόχορτο,
γοργογιάνης, σαρκοθρόφι. 3) Τό κοινὸν ἀντι-
πυρετικὸν βότανον κενταύριον τό κενταύριον (centaurea
centauration) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae)
Κάρπ. 4) Τό φυτόν σκαρολάχανον Σύμ. 5) Ὁ
τῶν ἀρχ. ἔρπυλλος, καλαμίνθη ή πολιά (calamintha
incana) ἐκ τῆς ὁμάδος τοῦ ὀριγάνου τῆς τάξεως τῶν
χειλανθῶν (labiatae), ὅμοιος πρὸς τὸν γλήχωνα καὶ τὸν
ἐλελίσφακον, χρήσιμος κατὰ στρόφων καὶ ρηγμάτων καὶ
σπασμάτων (Διοσκορ. 3,40). Πβ. ἀγριοβάλσαμο,
ἀγριορρίγανη, ἀσπροβάλσαμο. [**]

ἀγριόβατος ό, Θεσσ. (Βελεστ.) ἀρκόβατος Κύπρ.
ἀγριόβατο τό, ΣΠασαγιαν. Ἀντίλ. 33.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βάτος.

Ἀγρία βάτος (rubus tomentosus) τῆς τάξεως τῶν
ροδωδῶν (rosaceae) ένθ' άν. : Ποίημ.

Ὁ γρύλλος ἀπ' τ' ἀγριόβατα καὶ μέσ' ἀπὸ τοῖς φράχτες
τὰ ὄνειρα τοῦ θεριστῆ τεργνὰ τὰ ναγαρίζει

ΣΠασαγιάν. ένθ' άν. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριόβατοι τοπων.
Κάρπ.

